

Adam jednoho odpoledne

Nový zahradník byl mládenec s dlouhými vlasy, které držela pohromadě látková spona. Přicházel po cestičce s plnou konví, druhou ruku měl nataženou do strany, aby vyrovnal zátěž. Kropil řeřichu, pomaloučku, jako kdyby naléval bílou kávu. Na hlíně pod rostlinkami se vytvořila tmavá skvrna. Když už byla dost velká a mazlavá, nadzvedl konev a přešel k další rostlince. Zahradník, to musí být pěkné povolání, člověk může dělat všechno v klidu. Maria-nunziata ho pozorovala oknem z kuchyně. Už je to velký kluk, a přesto ještě nosí krátké kalhoty. A ty vlasy, se kterými vypadá jako holka. Přestala s mytím nádobí a zaťukala na okno.

„Hej, chlapče!“ zavolala.

Zahradnický učeň zvedl hlavu, uviděl Marii-nunziatu a usmál se. Maria-nunziata se na něj taky zasmála, už proto, že ještě nikdy neviděla mládence s tak dlouhými vlasy a s takovou sponou na hlavě. Mladý zahradník na ni zamával na znamení „pojď sem“ a Maria-nunziata se zase rozesmála, protože jí připadalo, že dělá legrační posunky, a sama taky začala gestikulovat, aby mu dala na srozuměnou, že musí mýt nádobí. Ale zahradnický učeň na ni jednou rukou kynul „pojď sem“ a druhou ukazoval na květináče s jirínami. Proč jí ukazoval květináče s jirínami? Maria-nunziata otevřela okno a vystrčila hlavu ven.

„Co je?“ zeptala se a rozesmála se.

„Hele, chceš něco vidět?“

„A co?“

„Něco hezkého. Pojd' se podívat. Honem.“

„Tak mi řekni co.“

„Dám ti to. Daruju ti něco hezkého.“

„Musím umýt nádobí. Co když přijde milostpaní a nenajde mě tu?“

„Chceš to, nebo to nechceš? Tak pojd' už!“

„Počkej na mě,“ a Maria-nunziata zavřela okno.

Když vyšla zadním vchodem, zahradnický učeň ještě pořád zaléval řeřichu.

„Ahoj,“ pozdravila ho Maria-nunziata.

Maria-nunziata vypadala vyšší, protože měla parádní střevíce na korkovém klínku, které bylo škoda nosit do služby, ale jí se to líbilo. Tvář však měla dětskou, drobnou, orámovanou černými kudrnami, a nohy měla ještě hubené a holčičí, kdežto tělo pod faldy nabírané zástěry bylo už oblé a zralé. A pořád se smála, smála se všemu, co kdo řekl nebo co řekla sama.

„Ahoj,“ odpověděl mladík. Měl snědou pleť ve tváři, na krku, na prsou, asi proto, že věčně chodil takhle do půl těla nahý.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se Maria-nunziata.

„Libereso,“ odpověděl.

Maria-nunziata se zasmála a zopakovala: „Libereso... Libereso... co je to za jméno, Libereso?“

„To je jméno v esperantu,“ řekl. „Znamená to svoboda, teda v esperantu.“

„Esperanto,“ řekla Maria-nunziata. „Ty jsi jako Esperanto?“

„Esperanto je jazyk,“ vysvětlil jí Libereso. „Táta mluví esperantem.“

„Já jsem z Kalábrie,“ řekla Maria-nunziata.

„Jak se jmenuješ?“

„Maria-nunziata,“ a rozesmála se.

„Proč se pořád směješ?“

„A proč ty se jmenuješ Esperanto?“

„Nejmenuju se Esperanto, ale Libereso.“

„Proč?“

„A proč ty se jmenuješ Maria-nunziata?“

„Podle Panny Marie. Jmenuju se jako ona a můj bratr zas jako svatý Josef, jako san Giuseppe.“

„On se jmenuje Sangiuseppe?“

Maria-nunziata se rozesmála: „Sangiuseppe! Giuseppe, ne San Giuseppe! Libereso!“

„To můj bratr,“ řekl Libereso, „se jmenuje Germinal a sestra Omnia.“

„Co má být to něco hezkého,“ zeptala se Maria-nunziata, „ukáž mi to.“

„Pojď,“ řekl Libereso. Postavil konev na zem a vzal ji za ruku. Maria-nunziata se ale vzepřela: „Nejdřív mi řekni, co to je.“

„Uvidíš,“ řekl jí, „ale musíš mi slíbit, že se o to budeš starat.“

„Ty mi to dáš?“

„Ano, dám,“ zavedl ji do rohu zahradní zídky. Byly tam v květináčích jiriny vysoké jako oni.

„Tady je to.“

„Co?“

„Počkej.“

Maria-nunziata mu vykukovala za zády. Libereso se sklonil, jeden květináč přesunul, jiný, co stál těsně u zdi, nadzvedl a ukázal na zem.

„Tady,“ řekl.

„Co je to?“ zeptala se Maria-nunziata. Nic neviděla, ten kout byl ve stínu, plný vlhkého listí a prstě.

„Podívej, hýbe se,“ řekl mladík. A ona spatřila něco jako kámen nebo list, který se hýbal, cosi vlhkého, co mělo oči a nohy – ropuchu.

„Panenkomarjá!“

Maria-nunziata se dala na útěk a poskakovala ve svých krásných korkových botách mezi jirínami. Libereso seděl na bobku vedle ropuchy a smál se, bílé zuby mu ve snědém obličejí zářily.

„Ty se bojíš? To je ropucha! Čeho se bojíš?“
„Ropucha!“ zaúpěla Maria-nunziata.
„No ropucha. Pojď,“ řekl Libereso.
Ukázala na ni prstem: „Zabij ji.“
Mladík napřáhl před sebe ruce, skoro jako kdyby chtěl ropuchu ochránit: „To ne. Je hodná.“
„Ropucha a hodná?“
„Všechny ropuchy jsou hodné. Žerou červy.“
„Aha,“ řekla Maria-nunziata, ale nepřiblížila se. Žmoulala kanýr zástěry a po očku se ji snažila zahlédnout.
„Podívej, jak je pěkná,“ spustil Libereso ruku dolů.
Maria-nunziata přistoupila blíž. Už se nesmála, jen s pusou do-kořán koukala: „Ne! Nesahej na ni!“
Libereso hladil ropuchu prstem po šedo zelených zádech plných slizkých bradavic.
„Zbláznil ses? Copak nevíš, že tě to bude pálit, když se jí dotkneš, a že ti nateče ruka?“
Mladík jí ukázal své velké snědé ruce s dlaněmi pokrytými vrstvou žlutých mozolů.
„Mně to nic nedělá,“ řekl. „Je tak krásná.“
Vzal ropuchu za kůži na krku jako kotě a položil si ji na dlaň. Maria-nunziata, která pořád žmoulala kanýr zástěry, popošla blíž a přidřepla si vedle něho.
„Panenkomarjá, to je teda něco,“ řekla.
Oba seděli na bobku za jirínami a Maria-nunziata se růžovými koleny zlehka dotýkala těch Liberesových snědých a odřených. Libereso hladil ropuchu po zádech, dlaní i hřbetem ruky, a občas ji zachytil, když se mu chystala vyklouznout.
„Pohlad' si ji, Marie-nunziato,“ řekl.
Dívka schovala ruce do klína.
„Ne,“ řekla.

„Cože?“ podivil se. „Ty ji nechceš?“

Maria-nunziata sklopila oči, pak se podívala na ropuchu a zase je hned sklopila.

„Nechci,“ řekla.

„Je tvoje. Dám ti ji,“ řekl Libereso.

Maria-nunziata teď hleděla zachmuřeně. Je smutné odmítnout dárek, zvláště když jí jakživo nikdo žádný dárek nedal, ale té ropuchy se vážně štítla.

„Můžeš si ji vzít domů, jestli chceš. Bude ti dělat společnost.“

„Ne,“ řekla. Libereso položil ropuchu na zem a ta se hned šla schovat mezi listy.

„Tak ahoj, Libereso.“

„Počkej.“

„Musím domýt to nádobí. Milostpaní nechce, abych chodila na zahradu.“

„Počkej. Chci ti něco dát. Něco fakt hezkého. Pojď.“

Šla za ním po cestičkách vysypaných štěrkem. Libereso je zvláštní kluk, nosí dlouhé vlasy a bere ropuchy do ruky.

„Kolik je ti let, Libereso?“

„Patnáct. A tobě?“

„Čtrnáct.“

„Už ti bylo, nebo teprve bude?“

„Mám narozeniny na svátek Zvěstování.“

„A ten už byl?“

„Cože, ty nevíš, kdy je svátek Zvěstování?“

Rozesmála se.

„Nevím.“

„Zvěstování je, když se chodí procesím. Ty nechodíš procesím?“

„Ne.“

„Tam u nás na vsi bývají krásná procesí. Tam u nás to není jako tady. Jsou tam veliké sady plné bergamotů a ničeho než bergamotů. A všichni je pořád od rána do večera sbírají. Nás bylo doma čtrnáct dětí

a všichni jsme sbírali bergamoty a pět dětí umřelo, když byly ještě malé, a máma dostala tetanus a celý týden jsme jeli vlakem ke strýci Carmelovi a tam nás osm spalo v garáži. Hele a proč nosíš tak dlouhé vlasy?“

Zastavili se u jednoho záhonku s kalami.

„Proto. Ty je máš taky dlouhé.“

„Ale já jsem holka. Když je nosíš dlouhé, jsi jako ženská.“

„Nejsem jako ženská. Jestli je někdo muž, nebo žena, to se nepozná podle vlasů.“

„Jak to že ne?“

„Podle vlasů ne.“

„Proč ne podle vlasů?“

„Chceš, abych ti dal něco hezkého?“

„Ano.“

Libereso začal procházet mezi kalami. Všechny byl rozkvetlé, zdvihaly bílé trubice k nebi. Libereso se do každé z nich podíval, dvěma prsty ji prošťáral a něco si schoval do zavřené dlaně. Maria-nunziata na záhonek nevstoupila, dívala se na něj a tiše se smála. Co to ten Libereso dělá? Už prohlédl všechny kaly a přicházel k ní, dlaně držel jednu v druhé.

„Nastav ruce,“ řekl. Maria-nunziata dala dlaně k sobě do kálišku, ale bála se je natáhnout pod jeho ruce.

„Co v nich máš?“

„Něco hezkého. Uvidíš.“

„Nejdřív mi to ukaž.“

Libereso otevřel dlaně a nechal ji nakouknout. Měl je plné zlatohlávků všech barev. Nejkrásnější byli zelení, pak tam byli načervenalí a černí a taky jeden tyrkysový. Bzučeli, jeden druhému klouzali po krovkách a nožkami mrskali ve vzduchu. Maria-nunziata si schovala ruce pod zástěru.

„Na,“ řekl jí Libereso. „Tobě se nelíbí?“

„Líbí,“ řekla Maria-nunziata, ale ruce nechala pod zástěrou.

„Když je máš na dlani, lechtá to. Nechceš to zkusit?“

Maria-nunziata napřáhla ostýchavě ruce a Libereso jí do nich pustil spršku brouků všech barev.

„Neboj, nekoušou.“

„Panenkomarjá!“ Na to, že by ji mohli kousnout, nepomyslela. Otevřela dlaně a zlatohlávci puštění na svobodu roztáhli křídla a všechny ty krásné barvy zmizely, zbyl jenom roj černých brouků zalétajících do květin.

„Škoda, chtěl jsem ti dát dárek, a ty ho nechceš.“

„Musím jít domýt nádobí. Kdyby mě tu viděla milostpaní, dostala bych vynadáno.“

„Ty nechceš dárek?“

„Jaký?“

„Pojď.“

Dál ji vedl za ruku mezi záhonky.

„Musím se brzy vrátit do kuchyně, Libereso. Ještě musím oškubat slepici.“

„Fuj!“

„Proč fuj?“

„My nejíme maso mrtvých zvířat.“

„To máte pořád půst?“

„Jak to myslíš?“

„Co teda jíte?“

„Spoustu věcí, artyčoky, hlávkový salát, rajčata. Táta nechce, abychom jedli maso z mrtvých zvířat. Ani kafe a cukr nám nedovoluje.“

„A co děláte s cukrem na příděl?“

„Prodáváme ho na černém trhu.“

Přišli ke kaskádě tučnolistých rostlin poseté růžovými květy.

„Ty jsou krásné,“ řekla Maria-nunziata. „Trháš je někdy?“

„Na co?“

„Abys je donesl Panně Marii. Kytky jsou od toho, aby se nosily Bohorodičce.“

„Mesembryanthemum.“

„Cože?“

„Ta rostlina se latinsky jmenuje Mesembryanthemum. Všechny rostliny mají latinská jména.“

„Mše je taky latinsky.“

„O tom nic nevím.“

Libereso slídlil pohledem mezi větvemi plazícími se na zdi.

„Tady,“ řekl.

„Co je tam?“

Byla tam ještěrka nehybně se vyhrívající na slunci, zelená s černými skvrnkami.

„Chytím ji.“

„Ne.“

Ale to už se pomaloučku polehoučku s otevřenými dlaněmi sunul k ještěrce, pak skočil a měl ji. Teď se spokojeně smál svým bílo-snědým smíchem. „Podívej, už mi chce utéct.“ Ze sevřených dlaní vykukovala tu zmatená hlavička, tu ocásek. Maria-nunziata se taky smála, ale pokaždé když uviděla ještěrku, uskočila a svírala si sukni mezi kolena.

„Ty teda vážně nechceš, abych ti něco dal?“ zeptal se Libereso skoro smutně, zvolna položil ještěrku na zídku a ta vmžiku zmizela. Maria-nunziata měla oči pořád sklopené.

„Pojď se mnou,“ řekl Libereso a znovu ji vzal za ruku.

„Mně by se líbilo dostat rtěnku a v neděli si namalovat rty a jít tancovat. A potom taky černý závoj na hlavu, co se nosí, když se jde pro požehnání.“

„To já v neděli,“ řekl Libereso, „chodím s bratrem do lesa a tam nasbíráme dva pytle borových šišek. Potom nám táta večer předčítá nahlas z knih ělisého Recluse. Náš táta má vlasy dlouhé po ramena a vousy až na prsa. A v zimě v létě nosí krátké kalhoty. A já kreslím obrázky do vitrínků Italské anarchistické federace. Jsou na nich bankéři v cylindrech, generálové ve vojenských čepicích a kněží v kula-tých kloboucích. Pak to vybarvuju vodovkami.“

Byla tam vodní nádržka a po ní pluly kulaté listy leknínů.

„Tiše,“ řekl Libereso.

Pod vodou bylo vidět žábu, jak vyplavává různými tempy zelených nohou. Vynořila se nad hladinu, skočila na jeden list leknínu a usadila se uprostřed.

„Teď,“ Libereso natáhl ruku, aby ji chytil, ale Maria-nunziata vykřikla: „Brr!“ a žába skočila do vody. Libereso ji hledal, nosem se skoro dotýkal hladiny.

„Tamhle je.“

Ponořil ruku do vody a vytáhl ji sevřenou v pěst.

„Dvě najednou,“ prohlásil. „Podívej. Jsou dvě, jedna na druhé.“

„Proč?“ zeptala se Maria-nunziata.

„Sameček a samička na sobě,“ řekl Libereso, „podívej, jak to dělají.“

A chtěl dát žáby Marii-nunziatě do ruky. Maria-nunziata nevěděla, jestli má strach, protože to jsou žáby, nebo protože to jsou sameček a samička na sobě.

„Nech je být,“ řekla. „Nemusím na ně sahat.“

„Sameček a samička,“ zopakoval Libereso. „Budou mít pulce.“
Slunce zakryl mrak. Marii-nunziatu to najednou znepokojilo.

„Je pozdě. Milostpaní se po mně už určitě shání.“

Ale neodešla. Dál se procházeli zahradou a sluníčko už nesvítilo. Teď přišla na řadu užovka. Byla za živým plotem z bambusu, malá užovka, slepýš. Libereso ji nechal, aby se mu omotala kolem paže, a hladil ji po hlavičce.

„Dřív jsem užovky cvičil, měl jsem jich asi deset, a jednu dlouhatánskou žlutou, vodní. Pak svlékla kůži a upláchla mi. Podívej na tuhle, jak otevírá tlamičku, podívej na ten rozeklaný jazyk. Pohleď si ji, nekouše.“

Ale Maria-nunziata se bála i užovek. A tak šli ke skalnatému bazénku. Nejdřív jí předvedl tryskající vodu, otevřel všechny kohoutky a jí se to moc líbilo. Pak jí ukázal zlatou rybkou. Byla to stará osamělá

rybka, jíž se už začínaly bělat šupiny. No vida, zlatá rybka se Marii-nunziatě zamlouvala. Libereso začal kroužit rukama ve vodě, aby ji chytil, nebylo to snadné, ale Maria-nunziata si ji bude moct dát do skleněné nádoby a mít ji v kuchyni. Chytil ji, ale z vody ji nevytáhl, aby nelekla.

„Strč ruku do vody a pohlad' ji,“ řekl Libereso, „je cítit, jak dýchá. Ploutve má jako z papíru a šupiny píchají, ale jen trošku.“

Ani tu rybku nechtěla Maria-nunziata pohladit.

Na jednom záhonku s petúniemi byla zkyprěná hlína a Libereso ji odrypl prsty a vytáhl dlouhatánské měkounké žízaly.

Maria-nunziata s pištěním utekla.

„Polož sem ruku,“ ukázal Libereso na kmen staré broskvoně. Maria-nunziata nechápala, ale ruku tam položila. Pak vykřikla a běžela ji ponořit do vody v bazénku. Když ruku odtáhla, měla ji plnou mravenců. Broskvoň se hemžila maličkými „argentinskými“ mravenci.

„Podívej,“ řekl Libereso a dal ruku na kmen. Bylo vidět, jak mu mravenci lezou po ruce, ale nesundal ji.

„Proč to děláš?“ zeptala se Maria-nunziata. „Proč po sobě necháš lézt mravence?“

Měl už dlaň celou černou, mravenci mu lezli i po zápěstí.

„Dej tu ruku pryč,“ zaúpěla Maria-nunziata. „Nalezou na tebe všichni mravenci.“

Mravenci mu šplhali po holé paži, už byli u lokte. Teď měl ruku celou pokrytou závojem pohybujících se černých teček. Mravenci mu zalézali i do podpaží, ale on se ani nehnul.

„Jdi odtamtud, Libereso, ponoř si ruku do vody!“

Libereso se smál, pár mravenců mu z krku přelezlo na tvář.

„Libereso! Udělám, co budeš chtít! Vezmu si všechny dárky, co mi dáš!“

Vrhla se mu kolem krku a začala mu setřepávat mravence.

A tak Libereso s bělostně snědým smíchem sundal ruku ze stromu a ledabyle si otíral paži. Ale bylo vidět, že ho to zasáhlo.

„Tak ti teda dám veliký dárek, už vím. Ten největší, jaký ti můžu dát.“

„Co?“

„Dikobraza.“

„Panenkomarjá... Milostpaní! Volá mě milostpaní!“

Maria-nunziata zrovna domyla nádobí, když uslyšela, jak na okno dopadl kamínek. Dole stál Libereso s velkým košíkem.

„Marie-nunziato, pusť mě nahoru. Mám pro tebe překvapení.“

„Nahoru nemůžeš. Co to máš v tom košíku?“

Jenže v tom okamžiku na ni zazvonila milostpaní a Maria-nunziata zmizela.

Když se vrátila do kuchyně, už tam Libereso nebyl. Ani uvnitř, ani pod oknem. Maria-nunziata přistoupila k výlevce. A vtom uviděla to překvapení.

Po všech talířích, které tam nechala sušit, poskakovala žába, v kastrolu ležela stočená užovka, polévková mísa byla plná ještěrek a uslintaní šneci nechávali měňavou stopu na sklenicích. V lavorku plném vody plavala stará a osamělá zlatá rybka.

Maria-nunziata ucouvla o krok, ale pod nohama uviděla ropuchu, pořádnou tlustou ropuchu. A za ní celou rodinku pěti ropušátek v řadě, poskakujících kupředu po černo-bílých dlaždičkách.

Lod' plná krabů

Letos se kluci z Piazza dei Dolori šli poprvé vykoupat jednu dubnovou neděli, kdy bylo nebe čerstvě blankytné a slunce mladé a veselé. Seběhli dolů strmými uličkami, vlněné záplatované plavky jim vlály, někteří už klepali po dláždění dřeváky, většina byla bez ponožek, aby se pak nemuseli zdržovat jejich navlékáním na mokré nohy. Běželi na přístavní hráz, přeskakovali sítě roztažené na zemi nebo zvednuté přes bosé mozolnaté nohy rybářů, kteří je v podřepu spravovali. Mezi útesy vlnolamu se svlékli, spokojeně vdechovali nakyslý zápach hniјících chaluh, sledovali racky poletující ve snaze zaplnit příliš rozlehlé nebe. Oblečení a boty si schovali v dutinách útesu, čímž vyvolali úprk krabích mláďat. A bosí a svlečení přeskakovali z jedné skály na druhou, čekali, až se někdo z nich rozhoupe skočit do moře jako první.

Voda byla klidná, ale ne průzračná, sytě modrá s pablesky ostře zelené. Gian Maria řečený Mariassa vylezl na vršek jednoho vysokého skaliska, přitiskl si palec k nosu a smrknul jako starý boxer.

„Jde se na to!“ zvolal. Spojil ruce před sebou a skočil po hlavě. Vynořil se o pár metrů dál, vyplívl proud vody a zůstal splývat.

„Je studená?“ ptali se ho.

„Je jako kafe,“ zakřičel a začal dělat prudká tempa, aby nezmrznul.

„Kluci, za mnou!“ zavolal Cicin, který se tvářil jako šéf party, ale nikdo o něj nedbal.

Do vody naskákali všichni: Pier Lingera, který udělal salto, Bombolo, ten skočil placáka, Paulò, Carruba a jako poslední Menin, který se vody bál jako čert kříže, zacpal si nos a skočil po nohou.

Pier Lingera, který byl ze všech nejsilnější, dal ve vodě jednomu po druhém pasáka, pak se všichni spřáhli a dali pasáka Pieru Lingerovi.

Potom Gian Maria řečený Mariassa navrhl: „Lodí! Poplaveme k lodi!“

Napříč přes přístav bylo ještě pořád plavidlo, které za války potopili Němci, aby tam zatarasili přístup. Vlastně tam byly dvě lodě, jedna na druhé, ta, co byla vidět, ležela na jiné, úplně ponořené.

„Jo!“ zvolali ostatní.

„Dá se na ni vylézt?“ zeptal se Menin. „Jsou tam přece miny.“

„Blbost, houby miny!“ řekl Carruba. „Kluci z Arenelly si tam lezou, kdy se jim zachce, a hrajou si tam na válku.“

Plavali k lodi.

„Kluci, za mnou!“ zavolal Cicin, protože by rád velel. Jenže ostatní byli rychlejší než on a nechali ho vzadu, až na Menina, který plaval prsa a byl vždycky poslední.

Dostali se k lodi, která nad nimi proti čerstvě blankytnému nebi tyčila své boky černé od starého dehtu, holé a plesnivé, a obnažené nástavby. Vousy zetlelých chaluh se šplhaly vzhůru od kýlu, aby loď celou zakryly, a starý lak už byl po velkých dílech oprýskaný. Kluci ji obeplavali a pak zůstali pod zádí a luštili smytý název: *Abúkir, Egypt*. Šikmo napjatý kotevní řetěz se za skřípotu obrovských zrezivělých článků občas pohupoval ve vlnách.

„Nahoru nepolezeme,“ řekl Bombolo.

„Ale jdi,“ utrousil Pier Lingera a už visel rukama i nohama na řetězu. Vyšplhal se jako opice a ostatní za ním.

Bombolo v polovině sklouzl a spadl do moře na břicho. Menin se nemohl dostat nahoru a dva ho museli vytáhnout.

Obcházelí tiše palubu té rozpadlé lodě, hledali kormidelní kolo, sirénu, palubní otvory, záchranné čluny, prostě všechno, co by mělo

na lodi být. Jenže tahle byla holá jako vor, pokrýval ji jediné bělavý trus racků. Těch tu bylo pět, seděli na zábradlí. Když uslyšeli pleskání bosých nohou, jeden po druhém vzlétli za mohutného plácání křídly.

„Krijá!“ napodobil jejich hlas Paulò a po posledním hodil šroubem, který sebral ze země.

„Kluci, jde se do strojovny!“ zavelel Cicin. Je fakt, že hrát si mezi stroji nebo v podpalubí by byla větší zábava.

„Dalo by se slézt na tu loď dole pod touhle?“ zeptal se Carruba. To by bylo teda něco být tam zavřený, kolem nich a nad nimi všude moře, jako v ponorce.

„Ta spodní je zaminovaná!“ upozornil Menin.

„Sám jsi zaminovaný!“ řekli mu.

Pustili se dolů po schůdcích. Po pár stupních se zastavili. Pod nohama už měli temnou vodu šplouchající v uzavřeném prostoru. Kluci z Piazza dei Dolori stáli a jen se tiše koukali. Na dně té vody se černě leskly bodliny – byla tam kolonie ježovek, které roztahovaly ostny. A stěny kolem dokola byly obrostlé přílipkami, jimž z lastur vlály vousy zelených řas. Železné stěny s nimi vypadaly jako rozežrané. Na okraji vody se to hemžilo kraby, tisíce krabů všech tvarů a různého stáří, kteří pobíhali na svých křivých paprskovitých nožkách, otevírali klepeta a kulili nic nevidící oči. Moře tlumeně šplouchalo mezi čtyřmi železnými stěnami, omývalo plochá břicha krabů. Možná že celé podpalubí bylo plné tápajících krabů a jednoho dne se loď na jejich nožkách pohne a odkráčí mořem.

Vyšli na horní palubu na přídi. A tam uviděli dívenku. Předtím si jí nevšimli, a přitom to vypadalo, že tam byla celou dobu. Byla to asi šestiletá tlustá holčička s dlouhými kudrnatými vlasy, opálená, na sobě měla jen bílé spoďárky. Nebylo jasné, kde se tu vzala. Ani se na ně nepodívala. Byla soustředěná na medúzu ležící na zádech na dřevěné podlaze, se zplihlými girlandami chapadel poházených kolem. Holčička se ji klacíkem snažila obrátit vypouklou částí nahoru.

Kluci z Piazza dei Dolori zůstali stát s pusou otevřenou. Mariassa k ní přistoupil jako první. Popotáhl nosem.

„Kdo jsi?“

Holčička pozvedla modré oči ve snědé baculaté tvářičce. A pak se dál pokoušela nadzvednout medúzu klacíkem.

„Ta nejspíš patří k partě z Arenelly,“ řekl Carubba, který je znal.

Kluci z Arenelly brali mezi sebe holky, které se s nimi chodily koupat nebo si hrát s míčem, a taky válčit rákosem.

„Jsi náš zajatec,“ řekl Mariassa.

„Kluci!“ nařídil Cicin. „Dostaňte ji živou!“

Holčička dál štouchala do medúzy.

„Bacha!“ zvolal Paulò, který se náhodou otočil. „Parta z Arenelly!“

Zatímco se jejich pozornost zaměřila na holčičku, kluci z Arenelly, kteří trávili ve vodě celé dny, připlavali pod vodou, tiše vyšplhali po kotevním řetězu a nenápadně přelezli přes zábradlí. Byli to malí podsadití chlapi pružní jako kočky, s hlavami ostříhanými dohola a snědou pleť. Plavky neměli černé, dlouhé a plandavé jako kluci z Piazza dei Dolori, nýbrž jen z jednoho pruhu bílého plátna.

Začala bitka. Kluci z Piazza dei Dolori byli hubení, samá šlacha, až na Bombola, který byl trochu tlouštík, ale prali se s naruživým zápalem, zocelili se drobnými rvačkami v uličkách starého města proti partám ze San Sira a z Giardinetti. Parta z Arenelly měla zpočátku navrch díky momentu překvapení, ale potom se kluci z Piazza dei Dolori stáhli na schůdky a nebylo možné je odtamtud vystrnadit. Za žádnou cenu se totiž nechtěli nechat zatlačit k zábradlí, protože tam by bylo snadné shodit je do vody. Nakonec se Pieru Lingerovi, který byl ze všech nejsilnější a taky nejstarší a chodil s nimi jen proto, že byl repetent, podařilo jednoho z Arenelly zahnat k boku lodě a shodit ho do moře.

V tu chvíli přešla parta z Piazza dei Dolori do útoku. Kluci z Arenelly, kteří jsou ve vodě jako doma, mají svoje zkušenosti a s něja-

kou hrdostí si nelámou hlavu, nepřátelům unikli a jeden po druhém naskákali do moře.

„Pojďte si pro nás do vody, jestli na to máte,“ volali.

„Kluci, za mnou!“ vykřikl Cicin a už se chystal skočit.

„Zbláznil ses?“ zadržel ho Mariassa. „Ve vodě nás porazí s prtem v nose!“ A pokřikoval na uprchlé protivníky nadávky.

Parta z Arenelly po nich začala šplíchat vodu, a to tak silně, že na lodi nezůstalo místečko, kam by nedostříkla. Nakonec je to přestalo bavit a odkraulovali s hlavou ponořenou a lokty ohnutými, jen se občas nad hladinou nadechli a vyfrkli spršku vody.

Kluci z Piazza dei Dolori zůstali pány bitevního pole. Vydali se na příď, holčička tam pořád ještě byla. Podařilo se jí převrátit medúzu a teď se jí snažila na klacíku zvednout.

„Nechali nám tu rukojmí!“ prohlásil Mariassa.

„Kluci! Máme rukojmí!“ zvolal Cicin vzrušeně.

„Srabi!“ zakřičel Carubba na kluky ve vodě. „Nechat ženskou v rukou nepřítelů!“

Na Piazza dei Dolori měli velmi vyvinutý smysl pro čest.

„Pojď s námi,“ řekl Mariassa a chtěl jí položit ruku na rameno.

Holčička udělala posunek, ať se ani nehne. Už se jí skoro podařilo medúzu nadzvednout. Mariassa se sklonil, aby se podíval. V tu chvíli začala holčička klacík zvedat, medúzu měla na něm pěkně vybalancovanou, a zvedala ho a zvedala, až medúzu mrskla Mariassovi do tváře.

„Ty svině!“ zařval Mariassa, odplivl si a přitiskl si ruku na tvář.

Holčička na ně koukala a smála se. Pak se obrátila, došla na nejvyšší bod přídě, zvedla ruce, spojila bříška prstů, skočila šipku a odplavala pryč, vůbec se neotočila. Kluci z Piazza dei Dolori se ani nepohnuli.

„Hele,“ Mariassa si ohmatával tvář, „je to pravda, že medúza člověku spálí kůži?“

„Počkej si a dozvíš se to,“ řekl mu Pier Lingera. „Ale radši skoč hned do vody.“

„Jde se na to!“ zvolal Mariassa a vyrazil a ostatní s ním.

Pak se zastavil: „Odteďka musíme mít taky v partě ženskou! Menine! Přiveď sestru!“

„Sestra je pitomá,“ řekl Menin.

„To nevadí,“ řekl Mariassa. „Tak jdeme!“ a strčil Menina a shodil ho do moře, stejně neuměl skákat. Po něm skočili do vody všichni.